

Giới thiệu Nếu Như Em Là Hương Phi

Truyện Nếu Như Em Là Hương Phi, một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng lãng mạn nhưng cũng rất gây căng và hài hước. Nói về cặp đôi yêu nhau ban đầu là oan gia nhưng đã nhanh chóng nhận ra tình cảm của nhau và tiến tới bên nhau.

Cô và anh yêu nhau nồng nàn cho tới bây giờ chính là nhờ những yếu tố ganh ghét đối đầu với nhau luôn khắc khẩu là oan gia của nhau nhưng chính vì như vậy đã gắn ghép họ thành một cặp hoàn hảo như bây giờ. Đường như đây là duyên phận là định mệnh đưa đẩy họ tới bên nhau và thuộc về nhau không trốn chạy tình yêu nữa vì anh đã có em rồi Hương Phi.

Câu chuyện của họ khiến nhiều người ngưỡng mộ khi họ sẵn sàng từ bỏ tình tình hi sinh tất cả để tới bên nhau cho dù có bao nhiêu rào cản phía trước họ cũng bình thản mà vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Là Hương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bùi Trường Nhạc lấy xe đạp từ bãi đậu xe.

Thời điểm cùng Từ Tiểu Đồng đẩy xe đi ngang qua sân thể dục thấy Tô Ngôn đang cùng một đám người chơi bóng rổ. Thân thủ Tô Ngôn trong nhóm người kia có vẻ đặc biệt xuất chúng, mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng vàng đổ trên vai hắn tạo thành một tầng hào quang rực rỡ.

Bùi Trường Nhạc một tay đẩy xe, một tay hướng trên sân dùng sức vẫy, giương giọng kêu: "Hi, Hương phi -- vào một."

Tô Ngôn nghe tiếng, đang muốn vào rổ liền nghiêng người, lao đảo một cái thiếu chút nữa đứng không vững. Nữ sinh vây quanh sân cổ vũ cho Tô Ngôn quay đầu nghi ngờ nhìn Bùi Trường Nhạc, lại nhìn bộ mặt lúng túng của Tô Ngôn một chút, hoàn toàn không hiểu.

Ngày thứ hai, tất cả các lớp đều biết, thì ra Tô Ngôn của năm nhất có biệt hiệu là -- Hương Phi. Hương Phi mà hoàng đế Càn Long sủng ái nhất, Người từ Tân Cương tới trên người có thể phát ra mùi thơm- Hương phi.

"Trời ạ..!" Bùi Trường Nhạc nghe các bạn nữ xung quanh ríu ra ríu rít đàm luận, ngửa mặt lên trời thở dài. Trong lòng nói thầm: xong rồi xong rồi, mình không cẩn thận liền biến thành cái bà ba hoa (bà tám), bây giờ Tô Ngôn nhất định là muốn vọt vào năm nhất lột da của mình.

Thời điểm Tiểu Đồng lánh trong phòng học, ở chỗ cửa ra vào vườn đầu ra hỏi Bùi Trường Nhạc: "Nhạc Nhạc, bạn không phải đi xem nam sinh lớp chúng ta chơi bóng sao, trận thứ hai là bán kết của ngày hôm nay nha."

Bùi Trường Nhạc vội vàng khoát tay, "Mình làm trực nhật còn chưa có xóa bảng đen đây này." Sân bóng là địa bàn của người ta, cô không muốn chủ động đưa đề vào miệng cộp.

Xa xa vòng qua sân thể dục đi đến nhà để xe, đột nhiên phát hiện cái chìa khóa của mình không biết rơi chỗ nào rồi, đem túi xách lục lọi từ dưới lên trên vẫn tìm không được. Đang hết sức quẩn bách, một thanh âm bắt đầu ở ở phía sau vang lên: "Cô không phải là lại ném chìa khóa đi."

* * *

Mỗi ngày đến thời gian giải lao của lớp tự học buổi tối, Bùi Trường Nhạc đều sẽ cầm ly bách huệ bằng nhựa đến lâu một, đi đến hành lang năm ba lấy nước nóng uống, chẳng qua là vì có thể đi ngang qua cửa lớp của người nam sinh kia.

Ở đây khoảng cách rộng chừng một mét, dùng tốc độ bình thường đi tới, ánh mắt lại cố làm như vô ý nhìn vào bên trong. Mỗi ngày đều như thế, không ngoại lệ. Hắn có lúc sẽ ngồi cạnh cửa sổ, chính là vị trí đó lãng lạng vui đầu đọc sách; có lúc cô nhìn thấy nữ sinh bên cạnh sẽ tìm đến hắn nói chuyện, hắn liền lễ phép cười cười, loại nụ cười đó trên mặt hắn chỉ bắt quá chợt lóe rồi biến mất; có đôi khi đi ngang qua cửa mấy bước lại tìm không thấy bóng dáng của hắn, trong lòng Bùi Trường Nhạc liền xẹt qua một chút ưu thương nhàn nhạt.

Cô ngồi trong KFC hỏi Tô Ngôn, "làm sao để bắt chuyện với một nam sinh để hỏi tên hắn?".

Tô Ngôn cười cười: "Cậu đi đến nói, hi, soái ca, dường như kiếp trước chúng ta từng gặp qua."

Bùi Trường Nhạc liếc hắn một cái: "Thì ra là những nữ sinh kia đều nói với cậu như vậy, thật không có phẩm vị. ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc." Cô hút một ngụm cola, ngưng mắt nhìn Tô Ngôn, tầm mắt hồi lâu không có dời đi sau đó nói: "Hi, soái ca, còn nhớ ước định kiếp trước của chúng ta không?"

Vừa mới dứt lời, "Xi" một tiếng, Bùi Trường Nhạc tự mình nở nụ cười trước, cười nghiêng ngả, cười đến nước mắt cũng rơi theo..

Tô Ngôn lại không cười, chợt đứng lên nói: "Xem cậu làm đồ hết cola, tôi đi mua một ly khác."

"Uống không nổi, tôi muốn khoai tây."

Chờ Tô Ngôn mua khoai tây trở lại, Bùi Trường Nhạc ăn mấy cây lại la hét khát nước, vì vậy lấy cola của Tô Ngôn mở nắp ly ra, đem ống hút của mình cắm vào, hai người uống chung.

Nước đá trong cola màu nâu, mỗi lần trôi dạt chìm nổi dường như đều nhỏ hơn so với lần trước, càng thêm trong suốt. Bên thành ngoài cái ly thấm một tầng bọt nước nhỏ dày đặc, có một hai giọt nhẹ nhàng trượt tới đáy ly, dính vào trên mặt bàn, khi di chuyển khỏi sẽ thấy một vòng dấu vết mờ mờ.

"Nhạc Nhạc. . . . ." Tô Ngôn nói.

"Uh." Bùi Trường Nhạc gác cằm ở trên bàn, hút ống hút, phát ra âm thanh sột sột.

"Hắn tên Hứa Hạo Nhiên."

"uh?"

"Chính là học trưởng năm ba, hắn tên Hứa Hạo Nhiên, chúng tôi trước kia cùng tham gia thi olympic toán học. Nếu như tôi hình dung không sai thì chính là hắn."

Bùi Trường Nhạc chợt ngừng đầu lên, nắm tay Tô Ngôn, kích động nói: "Hương phi. . . . . Ách, Tô Ngôn, không uống chúng ta từ trong bụng mẹ liền bồi dưỡng ra được giao tình, công ơn này Bùi Trường Nhạc tôi sẽ không quên."

Về đến nhà đã gần tối, Bùi mẹ tự nhiên hỏi Bùi Trường Nhạc hôm nay đi đâu, đem chuyện thi thử giữa kỳ ra dài dòng hồi lâu.

"Cùng đi chơi với Tô Ngôn ấy mà." Bùi Trường Nhạc lấy Tô Ngôn ra làm kim bài miễn tử.

Quả nhiên, vừa nghe thấy hai chữ Tô Ngôn, Bùi mẹ vẻ mặt lập tức ôn hoà, "Ai nha, tại sao không gọi nó tới dùng cơm, mẹ chính là rất lâu không có nhìn thấy nó và đi Tô rồi. Nghĩ đến lúc ấy Tô Ngôn cùng lắm ra đời so với con sớm hơn một tháng, sao lại khác biệt lớn như vậy, từ nhỏ so với con nghe lời hơn, trước kia các con cùng học một vườn trẻ. . . . ." Bùi mẹ lại lâm vào hồi ức khá lâu trước kia..

Bùi Trường Nhạc Nghĩ, tại sao mọi người đều nói con của mình tốt, nhưng mà mẹ cô lại không cho là như vậy.

"Mẹ, người tìm Tô Ngôn làm con trai đi." Bùi Trường Nhạc ngắt lời nói.

"Nhạc Nhạc, nó là anh trai, làm sao con có thể gọi Tô Ngôn ngắn như thế, càng lớn càng không ra gì."

Bùi Trường Nhạc không phản bác, thăm thì trong miệng: mẹ cái này mẹ có thể yên tâm, con đều gọi hắn là Hương Phi, không phải gọi Tô Ngôn.

* * *

"Bùi Trường Nhạc, nghe nói bạn và Tô Ngôn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên phải không?" tan lớp toán học, Tiểu Đồng thần thần bí bí lại gần.

"uh." Bùi Trường Nhạc vừa trả lời cô vừa thuận tiện gấp một cái, sau đó chuẩn bị tiếp tục vui đầu ngủ.

"Giới thiệu cho chúng tôi làm quen có được hay không?"

"A, bạn quen hắn làm cái gì?" Bùi Trường Nhạc buồn ngủ mông lung ngừng đầu lên.

"Bạn là đang ở trong phúc mà chẳng biết nha, cùng khóa với chúng ta có không biết bao nhiêu nữ sinh cũng thích hắn, nghe nói còn có học tỷ cũng tới đây hỏi thăm chuyện của hắn." Tiểu Đồng mặt mê luyến, "Đặc biệt là hắn không thường cười, ánh mắt luôn tựa như mông lung, thỉnh thoảng sẽ lạnh nhạt rơi vào trên mặt một ai đó. . . . ."

Bùi Trường Nhạc nói: "Đó là gần đây mắt hắn nhiễm trùng, không mang kính sát trùng, thị lực không tốt."

"Mỗi lần hắn đánh bóng rổ xong, rất nhiều nữ sinh chủ động lần lượt đưa nước cho hắn uống..., kết quả hắn cũng là nhẹ nhàng cự tuyệt chỉ dùng nước của mình, thật là khốc a."

"Hành động của hắn rất quái dị, chơi bóng xong chỉ uống nước tinh khiết."

"Mỗi ngày nhìn thấy hắn, cũng cảm thấy đặc biệt sạch sẽ, không giống những nam sinh thói kia." Tiểu Đồng mắt đang tỏa sáng.

"Bạn còn chưa từng thấy qua bộ dáng hắn chảy nước mũi khi còn nhỏ, ghê tởm chết, chắc chắn ." cô quyết định vẫn hỏi sự sùng bái hư vô của một thiếu nữ.

". . . . ."

Tiểu Đồng đối với bạn cùng bàn không nói, một bóng người thon dài từ cửa thoáng lướt qua. Bùi Trường Nhạc lập tức đuổi theo, nhìn bóng lưng người

đó mà ngán ra.

Tiểu Đồng sau đó ra ngoài, một tay khoác lên trên vai của cô. "Hứa Hạo Nhiên, rất tuần tú nha."

Bùi Trường Nhạc quay đầu giật mình hỏi: "Làm sao bạn biết hần?"

"Học sinh xuất sắc năm thứ ba của lớp chọn, đội trưởng đội bóng rổ, đã từng là nhân vật hô mưa gọi gió của trường ta, lúc chơi bóng cá tính thẳng thắn, bình thường lại đặc biệt trầm lặng, khi vào năm cuối thì rút khỏi đội bóng, khi đó chúng ta còn chưa nhập học, cho nên bạn đương nhiên không biết."

Sau khi lên trung học ở sân trường gặp phải hần, phát hiện tính tình hần tựa hồ cực kỳ nội liễm (sống nội tâm), cũng không chơi bóng, luôn luôn là bộ dạng rất trầm lặng. Cho nên ngay cả bản thân cũng đang hoài nghi, thời điểm nghỉ hè trên sân bóng có phải là nhìn thấy ảo giác hay không.

Nam sinh ở cột bóng rổ đứng đưa, bên áo chơi bóng màu lam nhạt nền trắng, giày bóng rổ màu đen hiệu Nike. Trong nháy mắt hần nhảy lên ném rổ, mái tóc mềm mại mà gọn gàng nhẹ nhàn hất lên, sau đó nhẹ nhàn đáp xuống đất, sau tiếng bóng rơi vào rổ, sẽ thấy hần giương lên quả đấm, nheo mắt lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ và tự tin. Lúc đó, trong lòng Bùi Trường Nhạc dường như có một hạt giống đang nảy mầm mạnh mẽ.

"Vậy làm sao bạn biết hần?"

Tiểu Đồng nhú lông mày, "Bởi vì Từ Tiểu Đồng mình sẽ không bỏ qua một soái ca. Như thế nào? Bùi Trường Nhạc, chúng ta trao đổi chứ?"

"What?" Bùi Trường Nhạc không hiểu rõ.

"Bạn giúp mình làm quen với Tô Ngôn, mình giúp bạn hiểu rõ hết thảy về Hứa Hạo Nhiên."

Giao dịch đạt thành.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Là Hương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tiếng chuông tan học vừa vang lên Bùi Trường Nhạc liền canh giữ ở cửa lớp của Tô Ngôn, bọn nam sinh cùng lớp vừa thấy cô liền hướng Tô Ngôn kêu: "Tô Ngôn, thanh mai trúc mã của người tới này."

Bùi Trường Nhạc cười hắc hắc, khoát khoát tay: "Hắc, Hương Phi ba người chúng ta cùng nhau về nhà nha." Nói xong cổ tình chỉ chỉ Tiểu Đồng bên cạnh đang ngượng ngùng.

Tô Ngôn nhú nhú mày, "Nhà của tôi và nhà của cậu không cùng hướng đó."

"Mẹ tôi bảo cậu đến nhà tôi ăn cơm." Vì tình yêu của Tiểu Đồng, ngay cả mẹ cũng đem ra lợi dụng rồi.

"Nhưng mà, lớp tôi hôm nay còn có trận đấu."

"Vậy chúng tôi chờ cậu." Bùi Trường Nhạc nở nụ cười dối trá, ở trong lòng lăm lăm: Bùi Trường Nhạc, ta nhẫn, ta nhẫn.

Trong mắt Tô Ngôn chợt lóe lên một nụ cười khó có thể phát giác được, "Tôi một hồi sẽ khát nước, dùng ly của cậu giúp tôi lấy chút nước đi."

Khỏe miệng Bùi Trường Nhạc cười có chút cứng ngắc, nhưng trong lòng cắn răng nghiêng lợi đem Tô Ngôn mắng một trăm lần: cái tên tiểu tử chết toi này, cho người chút màu sắc còn muốn thật sự mở phường nhuộm rồi.

Tiểu Đồng nắm nắm cánh tay Bùi Trường Nhạc, ý bảo cô không nên quên giao dịch của hai người. Bùi Trường Nhạc hít một hơi thật sâu, "Hương Phi nương nương, nô tỳ tuân lệnh là được."

Trận đấu vừa bắt đầu, Tiểu Đồng liền cùng những nữ sinh khác vì Tô Ngôn mà điên cuồng hô hào. Bùi Trường Nhạc theo thói quen đi tới hành lang năm ba lấy nước.

Bỗng nhiên, trên sân một hồi thét chói tai, dường như là có ai cứu bóng đập phải bàn ghi điểm bên ngoài, trận đấu tạm ngừng, tất cả mọi người chạy tới vây quanh, Bùi Trường Nhạc bỗng chốc liền có chút lo lắng, không phải là tiểu tử Tô Ngôn kia chứ. Vì vậy bụng chèn lên liền vội vã trở về, nhưng không nghĩ quay lại, liền đụng ngay mặt một người, nước hắt tới trên người của đối phương, trước ngực ướt một mảng lớn.

"Thật xin lỗi, ..." Bùi Trường Nhạc vội vàng xin lỗi, ngẩng đầu lên lại giật mình chết trân tại chỗ, thậm chí cũng quên nói.

Hứa Hạo Nhiên.

Người cô đụng phải cư nhiên lại là Hứa Hạo Nhiên.

Hắn mặc không phải là đồng phục học sinh, mà là một cái áo sơ mi ngắn tay màu trắng, được ủi thẳng. Nước văng lên phía trên, khiến áo vốn là màu trắng liền biến thành trong suốt dính vào trên người.

Bùi Trường Nhạc chỉ muốn tìm khe hở chui vào, có trời mới biết cô và Hứa Hạo Nhiên lại gặp mặt trong bộ dạng này.

Nước đường như là có chút nóng, hắn đem mảnh áo ướt kia cùng da tách ra, nhẹ nhàng nói: "Bạn học, lần sau cẩn thận một chút." Sau đó liền chuẩn bị quay về.

"Học trưởng!" Thấy hắn xoay người, Bùi Trường Nhạc chợt phát ra âm thanh gọi hắn lại.

Bóng dáng Hứa Hạo Nhiên dừng lại, nhìn cô phía trước hồ nghi.

Mặc dù Tiểu Đồng đã nhiều lần dạy cô, theo đuổi nam sinh yếu tố quan trọng nhất là phải chủ động, nhưng trong lúc mấu chốt làm sao mới có thể chủ động được. "Học trưởng..... Ách..... Tôi là Bùi Trường Nhạc, năm nhất lớp một Bùi Trường Nhạc."

Hứa Hạo Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, liền trở về phòng học, không có nói bất kỳ lời nào, đối đãi người lạnh nhạt cơ hồ lạnh như băng. Bùi Trường Nhạc đột nhiên liền phiền muộn.

Cô từng tưởng tượng qua vô số lần, có một ngày cô đứng trước Hứa Hạo Nhiên nói tên của mình, lúc này, đối phương sẽ giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, mỉm cười âm áp trả lời: "Thật ra thì tôi chú ý cô đã lâu rồi."

Nhưng mà hắn không có. Hoàng tử thậm chí ngay cả con mắt cũng không có liếc nhìn cô, giống như đối với bất kỳ người xa lạ nào bên cạnh hắn, hờ hững xử trí.

Trở lại trong sân thể dục, đã là thời gian nghỉ ngơi giữa hiệp hai.

Tô Ngôn vừa rời sân, rất nhiều nữ sinh chạy tới lần lượt đưa nước cho hắn. Tô Ngôn lại lắc đầu, liếc Bùi Trường Nhạc một cái. Bùi Trường Nhạc lúc này mới phản ứng, đưa cái ly trong tay cho Tiểu Đồng: "Ừ, đi về phía hoàng tử của bạn hiền ân tình đi."

Tiểu Đồng mừng rỡ chạy đến trước mặt Tô Ngôn "Tô Ngôn, uống nước."

Tô Ngôn nói: "Cảm ơn, tôi không khát." giọng nói đó khiến Bùi Trường Nhạc nghĩ tới Hứa Hạo Nhiên, nho nhã giống nhau để ý tới lại từ chối đẩy người ra xa ngàn dặm.

Đột nhiên, Bùi Trường Nhạc liền cười, tại sao họ có thể có dũng khí kiên trì không ngừng cố gắng, mình lại không thể.

Trên đường về nhà, Bùi Trường Nhạc nói: "Hương Phi, cậu chờ Tiểu Đồng. cô ấy không có đi xe, dù sao cô ấy cũng ở cùng một khu với chúng ta." Giọng nói làm Tô Ngôn không thể phản kháng.

Tiểu Đồng nhảy lên chỗ ngồi phía sau Tô Ngôn, làm cái vế mặt bị mê đảo, sau đó đặc ý hướng đồng đảng bày ra tư thế chiến thắng.

"Hẹn hò." Bùi Trường Nhạc nếu không phải là đang phỉ sức đập lên dốc, khẳng định một cước đá qua cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Là Hương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Bùi Trường Nhạc không biết chuyện gì xảy ra, kể từ ngày quá giang xe về, Tiểu Đồng cùng Tô Ngôn liền trở nên thân thiết.

Hỏi Tiểu Đồng, cô làm ra một bộ dáng thần thần bí bí, nháy mắt mấy cái, cười khanh khách: "Loại chuyện như vậy cho dù chết cũng không thể nói. Bạn cùng Hứa Hạo Nhiên thế nào, hay là vẫn chỉ nói chuyện qua một lần đó thôi sao?"

Bùi Trường Nhạc gật đầu một cái, một chút tinh thần cũng nâng lên không nổi, không biết là bởi vì Hứa Hạo Nhiên hay là vì chuyện khác.

Thời điểm dùng cơm trưa, Tiểu Đồng mang đến một tin tức tốt, "Nhạc Nhạc, Bạn nhanh đến phòng y tế. Minh nhìn thấy Hứa Hạo Nhiên ở bên trong một mình, dường như là ngã bệnh."

"Sinh bệnh gì?"

"Minh làm sao biết, hẳn chắc là chưa ăn cơm, Bạ bây giờ đưa chút đồ ăn ngon qua vừa đúng lúc." Vừa nói liền đem bánh ngọt cùng sữa tươi mới vừa mua xong đưa tới trong tay Bùi Trường Nhạc, một đường lôi cô vào phòng y tế, sau đó nhanh chân rời đi.

Phụ trách phòng y tế chắc là đã đi ăn cơm.

Mưa bên ngoài còn chưa có ngừng, đập vào trên cửa kiếng phòng y tế tí tách. Bên trong truyền đến tiếng ho khan của Hứa Hạo Nhiên.

Bùi Trường Nhạc thò nửa cái đầu vào dò xét, nhìn thấy Hứa Hạo Nhiên nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường, trên cánh tay ống truyền dịch chậm rãi nhỏ từng giọt chất lỏng. Cửa sổ không có đóng kín, gió thu chuyển lạnh, thổi vào phòng làm cho người cũng lạnh. Cô do dự một chút, vẫn là đi vào giúp hắn đóng cửa sổ.

Tiếng vang kinh động Hứa Hạo Nhiên. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy Bùi Trường Nhạc.

Bùi Trường Nhạc mặt quần bách, không biết làm thế nào giải thích với hắn, mấy ngày trước cùng hắn va vào nhau tự mình đa tình nói lên tên họ, hôm nay lại có ý đến xem hắn. Thật chẳng lẽ muốn làm giống như Tiểu Đồng dạy nói, "tôi biết anh bị bệnh nên tới nơi này thăm anh".

Thời điểm Bùi Trường Nhạc còn đang bồi hồi, nghe Hứa Hạo Nhiên nói: "Bạn học, người chờ một chút, phụ trách phòng y tế lập tức sẽ trở lại rồi."

Bùi Trường Nhạc ngây người như phỗng, trong tay cầm sữa tươi nặng tựa nghìn cân, thật lâu mới thốt ra một câu nói, "Cảm ơn học trưởng, tôi lát nữa sẽ trở lại." Nói xong cũng trốn.

Bất kể ở trước mặt hắn cô có ý xuất hiện qua bao nhiêu lần, cố giả bộ vô tình gặp gỡ bao nhiêu lần, hắn vẫn không nhận ra cô, thậm chí ngay cả một chút trí nhớ về cô cũng không có.

Tất cả bắt quá chi là cô tự nguyện thôi.

Mưa thu không ngừng rơi.

Bùi Trường Nhạc không có mang áo mưa, nhìn trời bên ngoài, đang dự định chen chút xe bus về nhà, xa xa lại nhìn thấy Tiểu Đồng đang khoác áo mưa ngồi trên xe Tô Ngôn tay vịn ở trên lưng hắn, Tô Ngôn thay đổi rồi bình thường đối với nữ sinh lạnh lùng không nói không cười.

Kia vốn là chỗ ngồi quen thuộc của Bùi Trường Nhạc, hôm nay lại đổi thành người khác rồi, hơn nữa còn là do chính mình tác hợp mà thành. Trong lòng toát ra một cổ chua xót.

Đi ở trong mưa, mặc cho xe cộ qua lại không dứt.

"Nha đầu." Chợt một chiếc xe ở bên người cô ngừng lại, là Tô Ngôn.

"Cậu không phải là cùng Tiểu Đồng. . . . ." Bùi Trường Nhạc nói.

"Cô ấy theo giúp tôi mượn một chiếc áo mưa, nếu không làm sao chở cậu về nhà." Tô Ngôn ném ánh mắt ý bảo Bùi Trường Nhạc lên xe.

Bùi Trường Nhạc ồ một tiếng, rồi mới ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe, Tô Ngôn liền đem áo mưa đẩy xuống. Áo mưa màu xanh dài chấm đất, bao phủ hết tầm mắt Bùi Trường Nhạc.

Bùi Trường Nhạc theo thói quen ôm chặt eo của Tô Ngôn.

Bên ngoài là mưa to trên xe chật chội, còn có hạt mưa nhỏ xuống trên áo mưa. Nhưng chỉ một cái áo mưa thật mỏng đã đem Bùi Trường Nhạc ngăn cách với tất cả bên ngoài. Bên dưới áo mưa chỉ có hai người bọn họ, có độ ấm của Tô Ngôn, còn có của cô.

Cô cuộn rúc vào bên trong, không nhìn thấy tất cả bên ngoài, chỉ biết là xe đang chạy, mà lưng Tô Ngôn thật ấm áp. Gò má Bùi Trường Nhạc dán vào phía trên, nghe được mùi vị dễ ngủ trên người Tô Ngôn, nhàn nhạt, không phải mùi nước hoa cũng không phải mùi sữa tắm.

Rất lâu trước kia Bùi Trường Nhạc đã phát hiện ra. Mỗi lần Tô Ngôn chơi bóng xong đổ mồ hôi, chở cô về nhà, cô có thể ngửi được mùi thơm này. Khi đó cả nước đang lưu hành « Hoàn Châu cách cách », vì vậy Bùi Trường Nhạc liền nói với Tô Ngôn "đổ mồ hôi đầm đìa nhưng rất thơm, vậy cậu cũng có thể coi là Hương Phi đi."

Bùi Trường Nhạc nước mắt đột nhiên liền rơi xuống. Cô nói: "Tô Ngôn, tôi hôm nay cơ hồ là bị học trưởng cự tuyệt, thật là khổ sở. Nhưng mà. . . . ." Nhưng mà tại sao khi tôi nhìn thấy cậu cùng Tiểu Đồng đi với nhau, trong lòng lại càng thêm khổ sở.

Tô Ngôn xoay tay vỗ vỗ lên mặt Bùi Trường Nhạc, cùng với tiếng nhẹ nhàng thở dài, nhẹ như không tiếng động

* * *

Đào mắt chính là mùa xuân.

Trong học kỳ mới, Tiểu Đồng vẫn như cũ đối với từng soái ca trong trường chảy nước miếng, sau đó đi chung quanh thu tập tư liệu của bọn họ.

Bùi Trường Nhạc hỏi: "Cái người này sao đối với Hương Phi nhà chúng ta nhanh mắt đi hứng thú vậy hả?"

Tiểu Đồng thần sắc đau đớn nói: "Thật ra thì khi lần đầu tiên đưa mình về nhà, Tô Ngôn liền từ chối mình, nói hẳn đã có người mình thích. Hơn nữa biết khó mà lui là châm ngôn cuộc sống của Lý Tiểu Đồng mình."

Có người thích? Bùi Trường Nhạc mặt mờ mịt, lại hỏi: "Hẳn thích người nào?"

Những lời này đối lại là sự xem thường cực kỳ của Tiểu Đồng “Bạn thật không phải sẽ cho rằng là Càn Long đi."

Đầu tháng ba, năm nhất tổ chức chơi xuân.

Tô Ngôn chủ động xin tham gia cùng, bạn học cùng lớp rủ nhau cưỡi xe đi giả ngoại ở công viên phía nam.

Mọi người cười ồn ào lên, "hoạt động tập thể không cho mang thân nhân!"

Bùi Trường Nhạc lông mày chau lại, "Các cậu nhìn mình làm gì? Mình lại không mang thân nhân, mẹ mình đang ở nhà đấy."

Nói một phen khiến Tiểu Đồng cùng một nhóm người cười nghiêng ngả, thiếu chút nữa té từ trên xe đạp xuống.

Tô Ngôn cười cười, hướng Bùi Trường Nhạc nói: "Nhạc Nhạc, chúng ta chạy đua xem người nào chạy tới ngã ba phía trước trước."

Bùi Trường Nhạc không chịu, "Thể lực cậu như vậy, tôi làm sao thắng được."

Tô Ngôn nói: "Cậu chạy trước ba mươi mét, sau đó tôi mới đuổi theo cậu. Nếu tôi thua, sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào."

Bùi Trường Nhạc ánh mắt sáng lên, "Nghĩ hè thay tôi làm bài tập cũng có thể?"

Tô Ngôn gật đầu một cái, "Bất quá nếu là cậu thua, cũng phải đáp ứng một yêu cầu của tôi."

Không đợi Tô Ngôn nói xong, Bùi Trường Nhạc đã đạp bàn đạp, xe đạp như một làn khói liền vọt đến mấy mét.

Tô Ngôn liếc mắt một cái khoảng cách đã ba mươi mét, sau đó đuổi theo.

Gió xuân nhẹ nhàng khoan khoái thổi thẳng vào mặt, mang theo mùi diệp thảo nhàn nhạt.

Có người ở phía sau lớn tiếng kêu: "Tô -- Ngôn -- theo đuổi -- Bùi -- Trường -- Nhạc -- đây -- Tô Ngôn đang theo đuổi Bùi Trường Nhạc."

Sau đó một hồi cười ầm lên.

Bùi Trường Nhạc tới đây chợt tỉnh ngộ, nắm chặt thắng xe, xoay người lại ngó nhìn một nhóm người phía sau, đỏ bừng cả khuôn mặt, "Các cậu cùng nhau đùa bỡn tôi!"

Tô Ngôn cố làm ra vẻ kính ngạc đến bên người cô dừng lại, "Tôi làm gì cậu?"

"Hương Phi, cái người này cậu thật là giặc!"

Tô Ngôn lại nhướng lông mày cười, "Nói hay, nói hay. Không giống người khác, là giặc kêu bắt giặc."

"Xi", Bùi Trường Nhạc cười ra tiếng, cười đến rục rờ khó tránh khỏi khóe mắt liền nổi lên một chút gì đó ươn ướt.

Tô Ngôn thương yêu nâng lên khuôn mặt của cô, lau nước mắt cho cô, "Xem xem thân nhân như mình, phục vụ chu đáo như vậy. Mới vừa rồi còn có người không nhận."

Bùi Trường Nhạc nghe hẳn nói nheo mắt lại cười, nhưng không nghĩ nước mắt lại từ bên trong lăn ra, rơi vào trên tay Tô Ngôn. Nhiệt độ nóng bỏng kia chạm vào thật sâu trong lòng Tô Ngôn.

Thì ra là hai người vòng một vòng lớn, mới biết, hẳn cũng thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Em Là Hương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.